

Z plnejch plic

Szidi Tobias

Kdekdo myslel, že zapláču,
že budu hekat, plivat, klít.
Sklátí mě žal v nějakým bufáči
u stolku s pivem a bude klid.

Nikdy jsem nemilovala víc.
Nic nechtěla taky. A nedostala nic.
Lautr nic, proč řvala bych teď
z plnejch plic:
„Já milovala a nebudu víc.“

Holt, tragédie se nekoná.
Jsem špatnej příklad do brožur.
Kříženec plivance a anděla
padlýho rovnou do prádelních šňůr.
Ač zběh, jsem ta, co pořád věří
na čápa, jenž krouží nad domem.
A na štěstí! To jó! Tak svěží,
jak vůně akátů, když zavane.

Kdekdo čekal, že poblednu
šmahem, jak noc, co pomíjí.
Od ledna k lednu, když se ohlédnu,
v peřinách s tebou lásce připíjím.

Nikdy jsem nemilovala víc.
Nic nechtěla taky. A vlastně nechci nic.
Nic, jen si chci zařvat z plnejch plic:
„Já milovala, teď miluji víc“